

Prvo poglavlje

MA, PROŠEĆI...

Čekaj, nisi valjda... Ti si upravo zijevnula!« Vampirove ruke, podignute iznad glave u klasičnoj poziciji Drakule, pale su na stranu. Spustio je usne kako bi pokrio svoje naglašene očnjake. »Što, prijatnija smrću nije ti dovoljno uzbudljiva?«

»Ma, prestani se duriti. Nego, stvarno, linija kose u obliku slova *m*? Blijeda koža? Crna pelerina? Otkud ti to uopće? Iz trgovine s kostimima?«

Uspravio se do svoje pune visine i hladno me svisoka pogledao. »Isisat ću život iz tvoga lijepog bijelog vrata.«

Uzdahnula sam. Mrzim zadatke s vampirima. Misle da su tako ugladeni. Nije im dovoljno da te zakolju i pojedu kao što bi to učinio zombi. Ne, oni žele da to bude i skroz seksi. A vampiri, vjerujte mi, nisu. Seksi. Mislim, njihova pojava može biti prilično privlačna, ali sasušena tijela koja svjetlucaju ispod svega toga? Tu nema ničega privlačnog. Istina, nije da ih itko drugi može vidjeti.

Zasiktao je. Baš kad je krenuo prema mom vratu, stresla sam ga električnim omamljivačem. Bila sam tamo da ga obradim, a ne da ga ubijem. Između ostalog, kad bih morala nositi posebna oružja za svakog paranormalca kojeg sam riješila, naokolo bih nosila

cijeli set kovčega. Omamljivači su »sve-u-jednom-rasturačina« pogodna za sve paranormalce. Moj je ružičast s lažnim dijamantima. Iskrica i ja provele smo mnoge lijepe trenutke zajedno.

Vampir se onesviješten trzao na podu. Sad je izgledao prilično jadno. Gotovo mi ga je bilo žao. Zamislite svog djeda. Sad zamislite svog djeda minus dvadeset pet kila plus dvjesto godina. To je osoba koju sam upravo omamila.

Budući da je Iskričin posao gotov, spremila sam je u futrolu i izvukla narukvicu za vampire. Pod narukvicom mislim na širu definiciju prilično komplicirane i glomazne naprave.

Stavila sam prst u sredinu glatke crne površine. Nakon nekoliko sekundi počela je svijetliti zeleno. Posegnuvši za vampirovim gležnjem, podignula sam mu hlače da otkrijem kožu. Mrzila sam gledati te spodobe i njihovu čisto bijelu i glatku kožu, zajedno s njihovim smežuranim tijelima nalik na leševe. Zakačila sam narukvicu, a ona se prilagodila promjeru njegova gležnja. Kad su se senzori aktivirali i zarili u njegovo meso, začulo se meko siktanje. Vampir je razrogačio oči.

»Au!« Posegnuo je za svojim gležnjem, a ja sam se udaljila nekoliko koraka. »Što je ovo?«

»Uhićeni ste prema članku 3, točka 7. Međunarodnog sporazuma o suzbijanju paranormalnih pojava, Protokol o vampirima. Radi obrade dužni ste se javiti u najbližu postaju u Bukureštu. Ne učinite li to u sljedećih dvanaest sati, bit ćete...«

Nasrnuo je na mene. Izmaknula sam se pa se spotaknuo na niski nadgrobni spomenik. »Ubit ću te!« zasiktao je pokušavajući se ustati sa zemlje.

»Vidiš, to stvarno nije nešto što želiš učiniti. Ovaj novi komad nakita koji sam ti dala... U njemu su dva mala senzora, zamisli ih kao igle, zapiknuta u tvoj gležanj. Kad bi se tvoja tjelesna temperatura iznenada povisila, primjerice zbog dodavanja ljudske krvi, senzori bi u tebe ubrizgali svetu vodu.«

Razrogačio je oči od užasa dok je pokušavao skinuti narukvicu grebući po njoj sa strane.

»Niti to nemoj činiti. Strgaš li lokot, sveta voda, puf. Razumiješ? Aktivirala sam i tajmer i lokator pa ne samo da znaju gdje si, nego i do kada moraš stići do Bukurešta. Zakasniš li... Moram li to stvarno izgovoriti?«

Slegnuo je ramenima. »Mogao bih ti zakrenuti vratom«, rekao je, ali osjetila sam da to ne misli svim srcem.

»Možeš pokušati. A ja te opet mogu stresti strujom tako jako da se nećeš probuditi šest sati, što će ti oduzeti još više vremena da stigneš u Rumunjsku. Da ti nastavim čitati tvoja prava?« Nije rekao ništa pa sam nastavila gdje sam stala. »Ne javite li se u ustanovu u sljedećih dvanaest sati, bit ćete uklonjeni. Napadnete li ljudsko biće, bit ćete uklonjeni. Pokušate li maknuti napravu za praćenje, bit ćete uklonjeni. Radujemo se budućoj suradnji.«

Ova zadnja rečenica uvijek mi se činila kao zgodan dodatak.

Vampir je izgledao malodušno dok je na zemlji sjedio suočen s krajem vlastite slobode. Pružila sam mu ruku. »Trebaš li pomoć da ustaneš?« upitala sam. Ubrzo mi je dao ruku i primio moju. Povukla sam ga gore. Vampiri su iznenađujuće laki. Posljedica nemanja unutarnjih tekućina.

»Ja sam Evie.«

»Steve.« Hvala bogu da nije još jedan Vlad. Izgledalo je kao da mu je neugodno. »Hm, dakle, Bukurešt? Pretpostavljam da nemaš novac za kartu za vlak?«

Paranormalci, mislim stvarno. Posegnula sam u svoju torbu i dala mu hrpu eura. Doći iz Italije do Rumunjske neće biti lako. Morat će rezervirati kartu. »Treat ćeš kartu i upute!« viknula sam dok se posramljeno odšuljao hodajući među nadgrobnim spomenicima. Jadničak. Stvarno mu je bilo neugodno. Dala sam mu papir s uputama do Postaje za obradu i zadatke. »U redu je koristiti trikove i kontrolirati umove kako bi prešao granicu.« Nasmiješila sam se da ga ohrabrim.

Kimnuo je glavom još uvijek mrzovoljan te otišao.

Potruga za Steveom nije trajala toliko dugo koliko sam se pribojavala. Odlično. Bilo je mračno. Smrzavala sam se, a moja odjeća za mamljenje vampira — bijela košulja sa širokim izrezom oko vrata — nije baš bila od pomoći. Uz to, sa svojom platinastom kosom u pletenici koja se spušta do polovice leđa, jako sam se isticala u romanskim zemljama. Htjela sam se maknuti odande. U svoj sam komunikator utipkala broj Centra. (Zamislite mobitel bez kamere. I rade ih samo u bijeloj boji. Bezveze.) »Gotovo. Trebam prijevoz kući.«

»Vaš se zahtjev obrađuje«, rekao je monoton glas s druge strane. Čekala sam sjedeći na najbližem nadgrobnom spomeniku. Komunikator je zabljesnuo pet minuta kasnije. »Prijevoz je na putu.«

Deblo velikog kvrgavog stabla oko pet metara ispred mene svjetlucalo je dok se nije pojavio obris vrata. Izišao je visok i vitak muškarac. Zapravo, ne baš muškarac. Lik mu je bio izrazito muževan, ali činio se izdužen i pomalo preuzak. S profinjenim crtama lica i bademastim očima kao iz japanskog crtića, lice mu je, jednostavno rečeno, bilo prelijepo. Čovjeka boli srce od žudnje da ne čini ništa osim da bulji u njega do kraja života. Nasmiješio mi se.

»Ušuti«, rekla sam odmahujući glavom. Zar su baš morali poslati Retha? U redu, Vilinski su putovi bili najbrži put odavde do tamo, ali to je podrazumijevalo da odavde do tamo treba ići s njim. A za razliku od lijepih fantazija o vilenjancima kao nježnim bićima sa sićušnim krilima koja vole prirodu, hm, da, nije to baš bilo to. Vilenjaci su *puno* kompliciraniji od toga. Komplicirani su i opasni. Žustro hodajući do njega, pružila sam ruku i stisnula zube.

»Evelyn«, zapreo je. »Predugo se nismo vidjeli.«

»Rekla sam da ušutiš, nisam li? Idemo.«

Nasmijao se srebrnkastim zvukom zvona i jednim od svojih dugih vitkih prstiju prešao po mom zapešću prije nego je moju ruku uzeo u svoju. Trudila sam se da ne zadrhtim. Opet se nasmijao pa smo zakoračili kroz vrata u hrastu.

Zatvorila sam oči. Ovaj me dio uvijek izbezumi. Znala sam što ću vidjeti ako pogledam — ništa. Baš ništa. Ništa pod svojim

nogama, ništa iznad mene, ništa oko mene. Samo sam stavljala jednu nogu ispred druge i držala Rethovu ruku kao da mi život ovisi o njoj. Jer tako je i bilo. Niti jedno ljudsko biće ne može hodati Vilinskim putovima a da se pritom zauvijek ne izgubi.

I gotovo. Izišli smo u jedan od hladnih hodnika Centra s fluorescentnom rasvjetom. Istrgnula sam svoj dlan iz Rethova. Njegova posebna vrsta topline već se počela širiti mojom rukom uvlačeći se još i dalje.

»Niti hvala?« uzviknuo je za mnom dok sam ponosno hodala hodnikom do svoje jedinice. Nisam se okrenula. Odjednom se stvorio tik pored mene. »Tako dugo nismo plesali.« Njegov melodiozan glas bio je tih i intiman. Opet je posegnuo za mojom rukom, a ja sam odskočila unatrag vadeći Iskricu.

»Makni se«, prosiktala sam. »I izađeš li opet bez svoje magične maske, prijavit ću te.« Maska mu nije ništa ružnija od pravog lica, ali je zato po vilinskom propisu.

»Čemu to? Pred tvojim očima ne mogu sakriti ništa.« Primaknuo mi se. Potisnula sam osjećaje koji su buknuili u meni. Ne opet. Nikad više. Nasreću, prekinuo nas je pištavi alarm. Nešto je na slobodi. Dlakavi mali gremlin, s otvorenim ustima i kiselim slinom koja kapa s oštirih zubiju, pičio je prema nama na sve četiri.

Promatrala sam ga kao da se kreće usporeno. S bijesnim odsjajem u očima, krenuo je ravno na mene. Skočio je u zrak, a ja sam ga nogom udarila tako jako da je odletio niz hodnik točno u ruke radnika koji ga je natjeravao. »Gol!« uzviknula sam. Kvragu, kako sam dobra.

»Hvala«, rekao je radnik glasom prigušenim zbog maske.

»Nema frke«, Rethova ruka našla se na mojim križima. Htjela sam se nasloniti na njega i dopustiti mu da svoje ruke omota oko mene, da me uzme... A onda sam se sjetila koliko je sati. »Ah, sranje!« Potrčala sam niz hodnik pored radnika i gremlina koji je još uvijek režao. Nakon nekoliko skretanja, na omeđenu površinu čitača na svojim vratima stavila sam dlan poskakujući nestrpljivo dok se

klizna vrata nisu otvorila. Reth me nije pratio. To mi je bilo drago. OK, možda sam bila malo razočarana. A onda ljuta sama na sebe što sam razočarana.

Jurnula sam unutra zahvalna za postavke koje su moju jedinicu držale na dvadeset devet stupnjeva i zavalila se u ljubičasti kauč. Kad sam upalila *flat screen* televizor koji zauzima gotovo čitav široki ružičasti zid, uzdahnula sam s olakšanjem. Moja najdraža serija o srednjoj školi, *Easton Hights*, upravo je počinjala. Večerašnja je epizoda bila obećavajuće spektakularna — krabuljni bal na kojem su sićušne maske taman dovoljne da sakriju identitet, tako da se svi ljube s krivom osobom. Odakle im takve ideje?